

GO†HMINIS†ER

PANIKK FOR DET FORUTSIGBARE

Gothminister er i disse dager ute med sitt sjette album "The Other Side". I den forbindelse fikk vi ministeren selv i prat, og touchet innom naturlige temaer som Melodi Grand Prix, integritet, skrekkfilmer og livet på den andre siden.

TEKST MARIANNE LAURITZEN | FOTO SEBASTIAN LUDVIGSEN

Det har vært stille fra Gothminister siden de ga ut albumet "Utopia" i 2013, i kjølvannet av at de deltok i Melodi Grand Prix med nettopp tittelsporet herfra. Undertegnede møtte Bjørn "Gothminister" Brem på øvingslokalet til Annette Gil (som er godt delaktig på det nye albumet), hvor det var premierevisning på den nye videoen til "We Are The Ones Who Rule The World" og releaseparty for ny skive og turné, som startet på Krøsset under åpningsdagen av Tons Of Oslo senere på kvelden. Jeg spurte gothministeren hvorfor det har tatt fire år siden forrige plate.

– Jeg har jobba veldig mye. I tillegg har det skjedd mye privat, modern døde i fjor av lungekreft, så det var en prosess der hvor hun var sjuk en stund. Men de fleste av de nye låtene ble laget høsten 2013, altså samme år som den forrige skiva ble gitt ut. Men de måtte tygges litt på. Det er egentlig greit, for da tror jeg de ble bedre enn hvis de hadde blitt gitt ut med en gang.

– Så det er ikke så mange av låtene som er skrevet helt fra scratch nå?

– Nei, det meste ble skrevet i 2013. Det er litt rart, men vi fikk egentlig en boost av å være med i Grand Prix, tro det eller ei. Vi syntes det var kult å være med. Jeg trodde ikke mine egne ører da Ketil Eggum (*gitar*), kjent fra Red Harvest som er veldig innbarka metall, foreslo at vi skulle sende inn den ene låta vi hadde skrevet. Jeg trodde han var gæren, men så gjorde vi det. Og så ble vi plukket ut som én av de 21 semifinalistene – av 1300 bidrag. Vi fikk faktisk bestemme hvilken

semifinale vi skulle delta i; om vi ville sitte på en buss i timesvis opp til Nord-Norge eller dra på spahotell i Larvik. Vi valgte spahotellet vi, he he. Vi kjørte buss dit, og jeg hadde gjemt en røykmaskin under jakka. Vi lot Sirkus Eliassen og de andre artistene gå av bussen først, og mens journalistene sto og venta fikk vi bussjåføren til å lukke dørene og satte igang røykmaskinen. Så da vi kom ut oste det røyk ut fra bussen, og av meg. Det trikset brukte jeg også en gang i et Se og Hør-intervju. Da hadde jeg på meg en hullete jakke, og hadde gjemt en fjernkontroll inni hanskene. Midt under et vanskelig spørsmål begynte det å ryke fra jakka, så det så ut som det røyk fra innsiden av kroppen. Journalisten hoppa bakover, det var veldig morsomt. Vi brukte masse humor i Grand Prix.

– Dere sjokkerte vel en del TV-seere vil jeg tro?

– Vi fikk et tips før delfinalen om at vi burde droppe alt blodet, så ville vi nok komme til finalen. Men da tenkte vi heller "Nei, vi kjører på med mer blod vi".

– Det er kanskje noe i det, låta var jo veldig fengende så dere hadde muligens fått flere stemmer uten blod.

– NRK var villige til at vi skulle gjøre det bra, men vi gjorde det på vår måte, og det passet ikke helt inn i Grand Prix. Det som er kult er at selv om det ikke gikk noe bra i Norge så gikk det veldig bra i utlandet. Vi hadde et favorittstempel fordi folk regnet med at mange fra utlandet kunne stemme. Men sånn var det ikke, det var bare nordmenn som kunne stemme, og i Norge er vi ikke noe store. I kveld spiller vi på Krøsset for kanskje 250

mennesker, på torsdag spiller vi i Tyskland for 4000. Det er litt forskjell. Det er riktignok flere folk i Tyskland, men vi spiller en sjanger som er større i Tyskland og England. Så det er de landene det går i nå. Vi har vært en del i Nederland og Belgia også, og litt i USA. Frankrike, Spania og Italia har fått veldig dårlig økonomi, så det er ikke så mye som skjer der.

– Er det derfor det er et par tyske låter på den nye plata, for å fri til den tyske fansen?

– Nei, det er egentlig ikke derfor. Jeg skulle ikke ha noe tysk, men jeg klarte ikke å lage noen kule tekster på engelsk på de låtene. Det var to låter som jeg satt fast på, men som hadde veldig kule riff. Du kan jo tenke deg: "I have fear, haven't you?" høres kjempetøft ut, men "Ich habe angst, hast du nicht?" er jo mye tøffere, he he. Det blir som da Seigmen lagde "Metropolis" på engelsk, det funka ikke. Eller som Kent sin "Om du var här" som ble til "If you were here, If I was there...". Så det var egentlig bare fordi det låt fett. Også blir man jo selvfølgelig påvirket av at man er i Tyskland. Jeg kunne like gjerne skrevet på norsk, men det var bare for å gjøre noe annerledes. Vi lager musikk kun for å ha det gøy sjøl. Hvis man ikke gjør det så havner man i en slags entertainment-industri, og da er fallhøyden veldig stor. Hvis du tror på det sjøl, synes det er kult og tenker at det er en plate du ville kjøpt, så er det greit selv om ingen andre liker det. Da er man kanskje sær, men så lenge man liker det sjøl så er det bare å drite i det. Hvis du lager ting som du egentlig ikke liker fordi du håper

det vil selge, og så ingen liker det, da sitter du igjen med ingenting. Så fins det avarter imellom der, jeg har full respekt for folk som har kalkulert og laget musikk som skal bli nummer 1 på listene. Men med Gothminister lager jeg bare ting jeg synes er kult sjøl, og så driter jeg egentlig i hva noen synes eller sier. Det betyr ingenting egentlig. Det er kult når folk liker det, men det er ikke så veldig farlig, så lenge vi har det gøy.

– Sammenligningen med Rammstein blir enda litt tydeligere med tysk språk.

– Ja, og det er jo kjempekult. Det er dritfett å bli sammenlignet med dem tenker jeg da. Det er jo bare en ære egentlig. De spiller også på humor, så man kan jo si at vi har blitt litt inspirert av det. Vi har brukt humor hele tiden vi også, men det var ikke så tydelig før. Før var vi dritseriøse på scenen og så holdt vi på å le oss ihjel bak scenen, he he. Da ble goth-miljøet i Oslo, og særlig Gotham Nights, driftforbanna. De syntes ikke vi representerte dem. Gothen gjorde opprør med punken, og Gothminister gjorde opprør med gothen. Jeg ble invitert med på en goth-klubb en gang av en venn av meg som ikke er gother i det hele tatt, og mens vi observerte folk rundt oss sa han "Disse folka skulle hatt en leder". "Ja, og han skulle vært 30 meter høy og heit Gothminister", sa jeg. Sånn begynte hele prosjektet. Og så begynte jeg å gjøre ekstreme intervjuer i media, og da reagerte jo den klubben. De ble hissige, og da tenkte jeg "Nå er jeg inne på noe", ha ha. Men så ble vi venner, og lagde Nightmare On Halloween sammen med Gotham Nights (*Rockefeller, 2013* og *Vulkan Arena, 2014*).

IKKE BARE EN ENMANNSGESKJEFT

– Er Gothminister egentlig en enmannsbedrift, eller er resten av bandet også involvert i skriveprosessen?

– Jeg ber stadig om å få innspill, men det kommer jo aldri noe før jeg har laget ferdig skiva. De er for trege. De kunne vært innleide musikere og tjent penger, men siden de vil være en del av bandet og vi bruker alle penga på show, så får de aldri noe penger, he he. Så nå er vi et fullverdig band. Men det gjelder først og fremst live. På låtskriving er det bare meg, stort sett. De kommer med innspill, men det er ingen av dem som lager låter. Jeg forbyr dem ikke å gjøre det, de får lov. Det har ikke skjedd noe foreløpig, men de har lyst til mer og mer. Det forrige bandet vårt ble splittet i to mot to, for det ble oppløst. Fordelen med å styre skuta selv er at du har det avgjørende ordet, men er du smart så tar du imot innspill. Så kan du heller bestemme om det blir noe av eller ikke. Med det gamle bandet var det mange innspill jeg mente var feil. Og det viste seg nok å være riktig, for de to andre kom ingen vei etter at vi ble splittet. Vi kom langt med Gothminister i forhold til dem, de ga opp til slutt. Og så kom Christian (*Nilsen, trommer*) med i bandet. Han er regnet som en av de aller beste trommeslagerne i Norge, og så kom han og spurte om han fikk være med. Han hadde hørt at vi spilte for 10.000 i Tyskland. Da ble vi kjempeglade. Han er den som har vært

med lengst av de nåværende bandmedlemmene, han har vært med helt siden 2004.

Annette Gil (best kjent som vocalist i bandet Seven) deltar på fire av låtene på "The Other Side". Annette kunne skyte inn at hun og Bjørn har kjent hverandre i ti år, og at begge har vært fans av hverandres musikk. Så da Bjørn spurte henne om hun ville være med på den nye plata kunne hun ikke si nei. Bjørn kunne utdype at dette ikke er første gangen de har med kvinnelige vokalistere i Gothminister.

– Vi har hatt med to stykker tidligere. Nell fra Theatre Of Tragedy, og en som heter Marte som var dama til gitaristen i Mortis, men hun ville være litt anonym og var derfor ikke veldig sentral.

SPIRITISME OG KLISJEER

Som tidligere nevnt mistet Bjørn moren sin i fjor, og kunne åpenhertig fortelle mer om hvordan dette hadde påvirket det nye albumet.

– Plata heter "The Other Side" og jeg var inspirert av spiritisme, og Køber-saken. Det å få kontakt med familiemedlemmer etter at de døde var noe som var populært for lang tid siden. Jeg hadde et nært forhold til moren min, fordi faren min dro da jeg var to år og kom ikke tilbake før jeg var 18-19. Så jeg vokste opp bare med moren min. Hun døde veldig tidlig, hun ble 71 år. Hun fikk plutselig lungekreft, og ett år senere var hun borte. Jeg har ikke noen annen familie. Jeg holder på å selge huset hennes nå, et stort gotisk hus i Oslo. Vi tok bilder til det nye albumcoveret i huset til modern før det ble pusset opp for salg. Jeg følte en veldig tilstedeværelse i huset og vi fikk noen magiske bilder. Det var en veldig ro der, og en magisk stemning. Jeg har tatt mange bilder med fotograf Sebastian Ludvigsen, han har vært med oss hele veien, men dette var en spesiell fotosession. Sebastian har også møtt henne, da hun var full av liv, og nå var vi inne i dødsboet og tok bilder til "The Other Side", hvor nettopp konseptet er at når folk man er glad i er døde så prøver man å bruke medier for å komme i kontakt med dem igjen. Ikke at jeg nødvendigvis tror så mye på det, men jeg tror mer på det psykologiske ved det, at man får en slags ro. Det har aldri vært roligere på en fotoshoot noen gang, og plutselig kom sola gjennom gardinene – og så ble det coverbildet. Det var veldig spesielt.

– Dere har spilt inn videoer der også.

– Ja, det er flere videoer som har det huset som base. Men så går man jo videre. Men det preger deg når det føles som om begge foreldrene dine er døde, selv om jeg har kontakt med faren min. Det som er veldig skremmende når foreldrene dine dør er at det kommer én tanke inn i hodet ditt: "You're next". Den er ganske drøy å svelge. Nå har det snart gått et år og jeg har bearbeidet det, men det å tenke på at den forrige generasjonen nå er ferdig og at neste gang så er det deg, det setter ganske dype spor og inntrykk rett og slett. Det er litt av bakgrunnen for plata, og jeg har dedisert den til henne. "The Other Side"-greia er jo egentlig en klisje, men noen ganger kan klisjeer være kule hvis det er et viktig

meningsinnhold. Det er igjen subjektivt. For meg betyr det veldig mye, mens andre kan synes det er veldig klisjé. Men det driter jeg i, he he. Det betyr ingenting. Jeg jobber så mye, så musikk er en slags medisin for meg. Den eneste gangen jeg klarer å legge jobben, den maler i hodet hele døgnet, til side er når jeg driver med musikk. Da blir det borte. Det er en slags healing i det.

– Du jobber som advokat?

– Ja. Advokat innen film og TV-bransjen, og slåss mot NRK, TV2, MTV, Discovery etc, om rettigheter, tariffar og åndsverkloven.

– Det er ganske stor kontrast til rollefiguren din.

– Ja, det er jo det.

– Hvor kom ideen fra med liksminke og rollefigurer?

– Jeg hadde en kompis som digga skrekkfilmer og metall. Noe av det første vi så sammen var "Halloween" med karakteren Michael Meyers. Selvfølgelig blandet med Alice Cooper og King Diamond. Men skrekkfilmene gjorde veldig inntrykk. Men det var mye skumlere på 80- og 90-tallet, når vi hadde fått tak i en VHS-kassett som var en dårlig kopi av originalen, som ikke hadde farger en gang. Tenk deg "Halloween" og "Prince Of Darkness" på en dårlig kopiert VHS, gjerne midt på natta når foreldrene ikke var hjemme, og vi bodde på Bygdøy med skog på alle kanter, ha ha. Vi holdt på å daue, ved hver eneste lyd vi hørte så trodde vi det var noen utenfor med hvit sminke eller en kniv. Men det er sunt å bli skremt litt. Man går i en vanlig tralt, gjør det samme hver dag, og så går livet veldig fort uten at det er interessant. Ta heller ett steg utenfor den sirkelen, over i noe som er litt ukjent og ukomfortabelt. Da starter en kreativ prosess i hjernen for hvordan man skal komme tilbake til det trygge igjen. Det trenger ikke være skrekkfilm, men det er prinsippet som er viktig. Har du høydeskrek så begynner å klatre, er du mørkeredd så gå ut i mørket. Det å være litt tøff og gå ut i det ukjente starter en kreativ prosess som gir deg inspirasjon. Jeg synes man blir mer lykkelig av å utfordre seg selv og være litt mer edgy, enn å bare gå for det trygge hele tiden. Det blir veldig kjedelig, og kan også bli deprimerende. Det er derfor vi har "Happiness In Darkness" som et slags mantra. Selv om det høres litt banalt ut, så er det en mening med det. Det trenger ikke være at man sminker seg og ser på skrekkfilmer, men bare at man gjør noen ting som er litt annerledes. I stedet for å gå hjem og spise middag hver dag, så gjør man noen stunt som ingen forventet at man skulle gjøre. Jeg husker et sitat fra en serie som lyder som følger: "When you panic, it's all predictable". Når man har panikk for noe som er utenfor boksen blir alt forutsigbart, da blir det veldig kjedelig. Så kan man jo også planlegge at noe skal være kjedelig. Hvis du planlegger å lage en jævlige kjedelig plate, så er det egentlig ikke så forutsigbart, fordi du har kontroll. Men hvis du får panikk og er redd for hva andre synes, og heller vil lage en plate som alle liker, så blir det veldig forutsigbart, og dermed også kjedelig. ☐

Anmeldelse av "The Other Side" finner du lenger bak i blekka.